

Защо трябва да се стремим към съвършенство?

Живко Зидаров, ЧСУ „Леонардо да Винчи“, гр. Добрич

По следите на нашето утре

Шансът да съществуваш е около 1 на $10^{2685000}$. Звучи нереално, но вероятността всичко, което се е случило в миналото да доведе до твоето съществуване, е била изключително малка. Не осъзнаваме, че всяка секунда е безценна. Животът е най-големия билет от лотарията, който може да се спечели, а ти успя, без дори да разбереш.

Споделям този факт, защото е изключително важно човек да осъзнава колко е ценен животът. За съжаление, всеки ден все повече хора се стремят към лежерния начин на живот. Естествено, нужни са и такива хора, за да функционираме като цивилизация. Но напоследък, с напредването на технологиите, сякаш мечтите на хората се размиват, все по-рядко се стремим към високи постижения. Благодарение на технологиите, съвременната младеж разполага с необятни възможности да надмине постиженията на предишните поколения във всяка една област, но броят на тези, които искат точно това, намалява. Звучи нелогично, тогава защо е така?

Голяма роля за това играят социалните мрежи. Когато ежедневно съзнанието на един млад човек е запълвано с видеа и истории как негови връстници са успели в своята сфера, той започва да се сравнява с тях. Вижда, че много хора получават това, което той иска, но не притежава. В социалните мрежи много често не се показва процесът, който е довел до успех, защото е труден и скучен. Демонстрира се само резултата, което кара хората да вярват, че останалите постигат всичко лесно, докато самите те безуспешно полагат усилия. Това ги демотивира, започват да се чудят какво не им достига, че те не успяват. В резултат мечтите на младите хора умират, защото те мислят, че вече е твърде късно или недостижимо.

Много от моите връстници промотират лежерния начин на живот. Когато някой се стреми да успее в нещо и си го постави като цел, те го смятат за луд, неразумен и му се подиграват. По-прието е да излизаш по всяко време с приятели, да изкарваш оценки, достатъчни за да минеш в следващ клас, да оставяш времето да изтича през пръстите ти, без да имаш реална цел. Това социално напрежение също влияе на младите, които се опитват да постигнат нещо стойностно, защото се страхуват, че преследвайки мечтите си, могат изгубят своите „приятели“.

Да погледнем към уроците на миналото. Какво се случва с тези, които вървят напред, въпреки всички препятствия, за да постигнат нещо уникално? Един от тях е Жиро Оно.

Самият той е казал: „**Ще продължа да се опитвам да се изкача до върха, но никой не знае къде е той.**“ За хората, които искат да достигнат висините, те всъщност не съществуват. Опитват се да достигнат до лимита на възможното в нашия свят. Според мен, хората които се стремят към съвършенство, въпреки че знаят, че то е трудно за постигане, са тези, които осъзнават стойността на живота. Разбират, че това е единствения им шанс да се възползват максимално от него.

А Жиро, той просто иска да прави по-добро суши. Въпреки десетките години, в които е правил суши, той все пак се стреми на следващия ден да е по-добро. За някои това звучи невъзможно, защото е един вид храна, която на теория е проста – ориз, с риба отгоре. Но точно поради този стремеж на Жиро сушието му да е съвършено, той го е правил все по-хубаво. И както другите са сигурни, че не може да стане по-добро, така Жиро е недоволен и се опитва да го усъвършенства. Той самия обяснява защо мисли така: „**Тайната на успеха е да посветиш живота си на усъвършенстването на своите умения.**“

Но вършенето на едно и също хиляди пъти подред звучи скучно и изтощаващо, как успяват такива хора? Жиро го е правил в продължение на близо 80 години. Причината всеки ден да се събужда, искайки да прави това, до степен даже да сънува сушието, е че той го обича. Обича работата си, прекарва всеки свой ден добре, защото има възможността да прави точно това, което иска. Това е разковничето, което дава сили на всички успели хора. Жиро го е казал: „**След като вземете решение за професията си... Трябва да се потопите в работата си. Трябва да се влюбите в работата си. Никога да не се оплаквате от работата си. Трябва да посветите живота си на усъвършенстването на вашите умения. Това е тайната на успеха... и е ключът към това да бъдеш оценен с уважение.**“

Друг човек, който е работил ежедневно, за да постигне съвършенство в сферата си, е легендарният баскетболист Коби Брайънт. Той е дишал и живял с баскетбола, искал е да стане най-добрият, който някога е докосвал баскетболна топка. Тренирал е през часове, в които хората или тъкмо си лягат, или тъкмо се събуждат. С няколко тренировки на ден той никога не е бил доволен от постигнатото. Това го довежда до най-високото ниво в този спорт. Самият той споделя: „**От самото начало исках да бъда най-добрият. Имах постоянно желание, копнеж да се усъвършенствам и да бъда най-добрият. Никога не съм се нуждаел от външни сили, които да ме мотивират.**“

Подобна личност е Шуджи Накамура, американско-японски физик и инженер, който е посветил години на целта си – да изобрети синия светодиод – липсващото парче в производството на екрани и енергийно ефективна бяла светлина. В началото колегите му се подиграват, смятат го за нискоквалифициран техник. Но неговата гледна точка е следната: „**Чувствах се обиден, когато хората ме гледаха като по-низш. От това развих по-голям борбен дух. Няма да позволя да бъда победен от такива хора.**“ Въпреки многобройните препятствия и неуспехи, Накамура изобретява синия светодиод 13 години, след като започва работа над него. През 2014 година той, заедно с колегите си изследователи Аmano и Акасаки, получават Нобелова награда по физика.

Въпреки че не съм човек, който харесва лежерния начин на живот, разбирам (донякъде) хората, които се стремят към него. Той им дава повече свобода и спокойствие, което в наши дни е много ценно. Така човек може да е по-внимателен с решенията си, да поддържа баланс в живота си. С това мислене е по-лесно да се направят приятелства, тъй като е избор на мнозинството. Има и хора, които наистина успяват с тази философия, например Джеймс Дийн. Той е актьор с малко, но разпознаеми роли. Прави кариерата си чрез талант и не се стреми към съвършенство. Върши само колкото трябва, за да изглежда като добър актьор. Не е лоша тази философия, но знам, че не е подходяща за мен.

Когато изгледах филма за Жиро, се замислих за три неща. Първо, че искам да опитам от неговото суши, но за съжаление ресторантът му вече не сервира на непознати клиенти. Второто е, че много от младите хора вече не се стремят към такива невъзможни цели, поне аз не познавам такива. Третото е, че мисля по същия начин като него. Въпреки че се справям добре с ученето, винаги целта ми е да се подобрявам във всички области, като най-важен е спорта, който тренирам – волейбола.

Отдавна този спорт е важен за мен и винаги съм давал всичко от себе си на тренировките. Поради различни причини (основно здравословни) не успях да участвам във важни мачове. От тази година се включих активно в игрището, което промени гледната ми точка за волейбола. Наскоро играхме три мача с равностойни противници и се справих сравнително добре. Но когато спечелихме единия мач, бях доволен от победата, но не и от себе си. И трите мача ме научиха на неща, които предишни мачове от началото на сезона, с отбори без много опит, не успяха. Осъзнах, че мога да играя по-добре, стига да го искам. Преди тренирах нормално и се стремях всяка тренировка да е пълноценна, но не бях истински доволен от себе си, както и Жиро. Сега се фокусирам през целия ден да върша неща, които да ме направят по-добър играч. Стремя се на всяка тренировка да подобрявам техниката си с топката, точно както Жиро подобрява своята техника за суши. Сутрин нямам нужда да търся свежа хубава риба на специалните пазари, както той в ранните си години, но пак тренирам преди училище с топката, подавайки на стената.

Много се радвам, че гледането на този филм и тези три мача се случиха по едно и също време, защото като ги комбинирах с начина си на мислене, сега се чувствам много по-уверен и ще се трудя повече за мечтата си – да играя професионално. Жиро има изключително здрава воля и дисциплина и ще се стремя да постигна подобно ниво. Хората с лежерно мислене никога няма да усетят радостта да успееш в нещо, за което си положил много труд, за който само ти знаеш. Според мен, това е едно от най-високите възможни нива на щастие, тъй като се постига със собствени усилия, а не идва наготово. Както е казал Арно Дежарден: **„Щастието не се намира, то се създава. Щастието не зависи от всичко, което ни липсва, а от начина, по който използваме всичко, което имаме“.**

Смятам, че историята на Жиро заслужава голяма публичност. Върху мен тя имаше значителен ефект, който доведе до промяна в ежедневието ми, само за добро. Смятам, че чрез нея много хора биха погледнали света по различен начин, което би ни донесло още велики личности. Кой знае, възможно е Жиро да вдъхнови следващия световноизвестен

българин, а може и това да си ти – всичко може да се постигне с достатъчно вяра, труд и постоянство!